

LO3

Ludwig Mies van der Rohe, *Despre formă în arhitectură*
în Nicolae Lascu, Ed., *Funcțiune și formă*

Editura Meridiane, 1989

Nu mă ridic împotriva formei, ci numai împotriva formei ca scop. Fac acest lucru în urma unui șir de experiențe și a unei înțelegeri dobândite pe această cale.

Întotdeauna forma ca scop ajunge la formalism. Căci această aspirație nu se îndreaptă asupra interiorului, ci asupra exteriorului. Dar numai un interior viu are un exterior viu. Numai intensitatea trăirii are o intensitate a formei.

Orice „cum” este susținut de un „ce”.

Nemodelatul nu este mai rău decât hiper-modelatul. Unul nu reprezintă nimic, celălalt este aparență.

Forma adevărată presupune viață adevărată. Dar nu una trecută și nici una gândită. În aceasta rezidă criteriul. Nu apreciem rezultatul, ci începutul procesului de creație. Tocmai acesta arată dacă a fost găsită forma ce pornește de la viață sau forma de dragul formei.

De aceea mi se pare atât de important procesul de creație. Factorul hotărâtor pentru noi este viața. Viața în plenitudinea ei, în conexiunile ei spirituale și materiale.

Nu este oare pentru *Werkbund* una din cele mai importante sarcini aceea de a clarifica, de a scoate în evidență starea spirituală și materială în care ne aflăm, de a-i ordona și a-i călăuzi astfel tendințele?

Nu trebuie lăsate toate celelalte pe seama forțelor creatoare?